

החברה הוואדוצית של

בעלי "יבנה"

פרט נוסף: מזכירת, "דלקאר" היא מי שהיתה מזכירת, "יבנה".

חברת, "יבנה" היתה אחת מחברות הבנייה הגדולות בישראל. והיא הועמדה תחת פיקוחו של כונס נכסים בגלל חובות מעל 60 מיליון לירות וקשיי נזילות. עיקר החובות ל"בנק לאומי" - כ-20 מיליון לירות. תצהיר שהוגש לבית המשפט על-ידי יוחאי אהרוני, מפקח רכוש ונכסים של "יבנה", מספר כי ביולי 1970 שיעבדה החברה את כל מיפעליה ורכושה ל"בנק לאומי", במיסגרת אגרת חוב להבטחת התשלום המלא של חובותיה לבנק. בסעיף 4 לאגרת החוב התחייבה "יבנה", באמצעות מנהליה, שלא למכור נכס מנכסיה ללא הסכמת הבנק, פרט למכירות במהלך העסקים הרגיל של החברה, כמו מכירת דירות שהיא בונה. במאי 1977 חתמו מנהלי "יבנה" ובעליה על התחייבות למכור לחברת "דלקאר" מוואדוץ אולם בשטח 200 מ"ר, ברחוב ביאליק ברמת-גן, ששימש כמש-רדי החברה, תמורת 400 אלף לירות, וכן דירה בת 2.5 חדרים באותו מקום, ששימשה כמשרדים טכניים של "יבנה", תמורת 200 אלף לירות. זכויות הבעלות נרשמו בטאבו על שם "דלקאר-וואדוץ", למרות שהבנק לא נתן מעולם את הסכמתו לעיסקה. לפי התצהיר בוצעה עיסקה זו תוך חריגה של המנהלים מסמכיהם ויתיהם. מנהל "דלקאר-וואדוץ" הוא קרוב משפחה של אליעזר ויעקוב סגל ועובד ב"יבנה". לכן ידע על איסור המכר. לפי הערכת שמאי מומחה, ראובן גולדנברג, שווי שתי העסקות ביום ביצוען היה 1.3 מיליון לירות. התצהיר קובע כי נראה ש"דלקאר-וואדוץ" ביצעה את העיסקה שלא בתוס-לב.

חקירה שעשו נושי "יבנה" בעיסקי מנהליה העלתה כי "דלקאר" היא בעלת מלון בנתניה והיא שייכת למשקיעים מ"צרפת בשם ג'רמיון. לבעלי "יבנה" יש עוד כמה חברות, כמו "בטונים" בע"מ, "נקסי ענגל" ו"מצפופות בתיים" בימים הקרובים ידון בית-הדין בבקשת ער-רד-הדיון חיים עדיני למנות מפקח לחברה, ואז תוכל להיפתח חקירה בעסקי וואדוץ.

בינתיים נודע כי בעלי "יבנה" רוקנו את החברה מעוד פריטי רכוש, מלבד המשרדים שנמכרו ל"דלקאר". מכונית מרצדס ששווייה כ-400 אלף לירות נמכרה לפי הידוע בסכום של פחות מ-100 אלף לירות. מיגרש במרכז רמת-גן, מול "אור-דע", נמכר לחנות "שולי" נעליים תמורת 2.5 מיליון לירות, בעוד שחברת "צוק ברזל" הציעה 4 מיליון לירות תמורת.

מנהל סגל מרצדס בוז

לו כי מנהלה של "דלקאר" הוא אברהם לוי, קרובם של בעלי "יבנה", אליעזר ויעקוב סגל, העובד ב"יבנה" כל העת.

סגירת הדרך

מחסלת ממגורה

לפני כחודש פורסם במדור זה על ה"חלטת ועדת בניין העיר של תל-אביב לחסל את שטח רחוב 751, שליד בית "ידיעות אחרונות", ולמכרו לעיתון יחד עם מיגרש עירוני גדול, במטרה לתת ל"ידיעות אחרונות" שטח קרקע נוסף. העירייה קיבלה את הסכמת חברת "נתיבי איילון" לכי-טול הדרך.

אך מסתבר כי זוהי דרך הגישה היחידה למיפעל הערובות גדול של 41 ישובים במבואות ירושלים, שמחזורו השנתי הוא 220 מיליון לירות. סגירת הדרך כמות כסגירת המיפעל, ונציגים פונים עתה ל"ועדה המוויית לבניין העיר תל-אביב, כדי לערער על ההחלטה.

אם ריווחי הון בחו"ל

בעוד ששר-האוצר שמחה ארליך מעביר בכנסת תיקון בחוק, כדי לפטור לחלוטין את האזרח הישראלי מתשלום מס-הכנסה על ריווחי בורסה, כדאי לדעת מה קורה בעולם שישראל כה רוצה להי-דמות לו. בארצות-הברית נהוג מס של 40% על רווחים מניירות-ערך וסחורות יסוד (קומודיטיס). המס יורד בהדרגה ככל שמחזיקים את ניירות הערך זמן ממושך יותר, אך הוא נשאר מעל ל-25%. גם בבריטניה יש מס בשיעורים שבין 16% ל-32%, תלוי במשך הזמן שמחזיקים ב-ניירות. גם בארצות-הברית וגם בבריטניה לא הפריע המס לפריחת הבורסה.

ידיה ב"יצוא הפרחים

יצוא הפרחים לעונה הנוכחית (פבר-א-מאי) יסתכם ב-400 מיליון פרחים. התחזית היתה 480 מיליון פרחים. גם ההכנסה תסתכם בפחות מן התחזית של 42 מיליון דולר.

גורמי הירידה הם המחסור בפרחים ישראלים בזמן המתאים, ותחרות חריפה מצד ההולנדים.

"נפטא" ו"לפידות"

ללא יושב-ראש

יושב-ראש מועצת המנהלים של חב"רות "נפטא" ו"לפידות" יצא לנימלאות לפני זמן רב ותחברות פועלות עתה ללא יו"ר. יתכן והדבר קשור בתוכנית הממ-שלה להוציא את החברות מבעלות ה-ציבור. בתקציב המדינה החדש מופיעה קרן של 25 מיליון לירות, המיועדת ל-כוש מניות של חברות הרשומות בבורסה, ביניהן "נפטא", "לפידות" ו"החברה ל-פיתוח מיפעלי מיתות". בידי ציבור המש-קיעים פחות מ-10% ממניות "נפטא".

שילוני

תמורת פת

מילחמתו של שר-האוצר שילמה ארליך בנציב מס-הכנסה אליעזר שילוני הסתיימה לשביעות רצונם של השניים. שר-האוצר הודיע כי לא יביא לממשלה בקשה לפיטורי שילוני, וכי לי-תאריך של ה-1 באפריל, שבו היה על ש-לונני לסיים את תפקידו לפי הודעתו ה-ראשונה של השר, אין כל משמעות.

ללא כל קשר עם הנושא הזה, התברר בנציבות מס-הכנסה כי אין בסיס לתל-וות נגד שר השיכון והבינוי ג'דעון פת, תלונות שנחקרו על-ידי חוקרי מס-ההכ-נסה. פירסום דבר החקירה ב"העולם הזה" היה הקש ששבר את גב הגמל והניע את ארליך להחלטה על סילוקו של שילוני.

החקירה נסבה על חשדות ששכר-הדירה המשולם בישראל על שני חדרים בבורסת היהלומים נמוך בצורה מחשידה. החד-רים הם בבעלותו של אזרח אמריקאי שהוא גם חתנו של ג'דעון פת. השר אף ניהל בעבורו את עיסקי ההשכרה. תמורת החדרים שולם שכר של 40 אלף לירות לשנה, לעומת 300 אלף לירות לשנה המשולמות בדרך כלל עבור חדרים כאלה. שלטונות מס ההכנסה חשדו כי חלק משכר הדירה משולם בחו"ל, וכי לא משלמים עליו מס-הכנסה בישראל.

"פרידמן" מכר

"יבניו ל"ישפרו"

מיפעל "ש. פרידמן" בירושלים, שהיה יצרן מקררים ועתה הוא יבואן וסוכן של חברת "סניו" היפאנית, מכר 60% מ-מיבניו לחברת "ישפרו", 8.5 מיליון ל-י-רות. פרידמן ישלם ל"ישפרו" דמי-שיכירות בשיעור של 11% לשנה על הסכום של 8.5 מיליון לירות, כאשר שווי הנכס יקבע מחיש כל שנה לפי המדד.

העיסקה היא, למעשה, עיסקת הלוואה של 8.5 מיליון לירות בריבית צמודה של 11%. פרידמן זקוק למימון עסקי היבוא שלו, והכסף הזה זול יותר מהלוואות ב-בנקים.

חברה חדשה

של רכטר

צבי רכטר, לשעבר מנכ"ל סולל-בונה, הקים ביחד עם התאחדות בעלי המלאכה חברה חדשה ליצוא בשם "תומי". ל-חברה מישרדים בלונדון, בבריסל, בווינה, במאסטרדט ובניו-יורק, התאחדות בעלי המלאכה המליצה בפני חבריה למסור ל-חברה זו את עיסקי היצוא שלהם.

יצאן רכטר מנכ"ל למלאכה

רובינשטיין

לעיסקי ביטוח

אהרון רובינשטיין רכש את מח-צית המניות של חברת הביטוח החדשה של "קונפידנציה". החברה נוסדה על-ידי סוכנות קונפידנציה שהוקמה על-ידי ארבעה שותפים פרטיים. הסוכנות היתה

מנהל רובינשטיין כסף בטוח

נציגת "קומרישאל יוניון", שנכנעה לחרם הערבי, והיא עתה נציגת "לוידיס", ה-בריטית.

בסוכנות שותף עמנואל לאלו, בעל הסופרמרקט בכפר-שמריהו, שרכש לא מכבר את שטח המחסנים של מחלבות "טנא נוגה" במקום בכוונת רובינשטיין לא להסתפק בעסקי ביטוח והוא מתעתד להיכנס גם לעסקי ייבוא של מצרכי-יסוד.

שכר

ותפוקה

התעשיינים טוענים כי אינם יכולים להתחרות בשווקי חו"ל בגלל התפוקה הנמוכה של הפועל הישראלי, הנמוכה ב-שליש מזו של עמיתו הגרמני, למשל. יתכן כי הדברים נכונים, אולם האם הם המפ-רעים להתחרות?

פועלת בתעשיית הטקסטיל משתכרת 10 לירות לשעה, ופועל - 20 לירות. פועל איטלקי משתכר 74 לירות (לשעה, כמו-בן); אנגלי - 53 לירות; צרפתי - 80 לירות; שווייצי - 104 לירות; אמ-ריקאי, בלגי והולנדי - 120 לירות, ואילו פועל שוודי משתכר 134 לירות לשעה. אם מיפעל טקסטיל ישראלי, המשלם 20 לירות לשעה, אינו מסוגל להתחרות ב-מיפעלים המשלמים פי חמש ויותר, עליו להפש סיבות טובות יותר מאשר התפוקה כדי להסביר את אי-הצלחתו.

אם יבואו התעשיינים ויגידו כי אין משמעות לשכר הנומינאלי, כדאי לבדוק את כוח הקניה של שכר העבודה. כמה שעות על העובד להשקיע כדי לרכוש סל מזונות אחיד? סקר שווייצי העלה כי בתל-אביב יצטרך העובד להשקיע שכר של 67 שעות לרכישת הסל, בניו-יורק - 26 שעות; בציריך - 36 שעות; בדאבלין - 40 שעות ובפאריס - 54 שעות. ה-מקום היחיד הגרוע מישראל הוא דרום-מיזרח אסיה: בהונג-קונג - 85 שעות; בסינגפור - 93 שעות ובמאנילה - 131 שעות.

בהתאם לנתוני המוסד לחקר התפוקה בישראל, עולה כי התפוקה של הפועל הישראלי היא מחצית התפוקה של פועל במערב-אירופה (9400 דולר תפוקה ל-עובד ישראלי בשנה, לעומת 18 אלף דולר בגרמניה ובשוודיה בשנת 1976). מכאן שגם שכרו של ישראלי צריך להיות מח-צית משכרו של המערב-אירופי. אולם למעשה משלמים בישראל רק שישית מן השכר במערב-אירופה. מי מרוויח את שתי השישיות החסרות? התעשיינים, כמוכן, הם מעדימים להכניס את ההפרש לכיסם במקום לשלמו לעובדיהם או ל-הזייל את מחירי הסחורה ולמכור יותר בשווקי חוצלארץ.